

טבול יום

קעה

גנ-א

לאפר, עדיין מטמא האפר בגדים? תלמודו לומר "והשורף אותן יכbs בגדיו". רק כשורף אותן, כשהם עדיין פרים הנשרפים, הם מטמאין בגדים, ומושגעין אף אין מטמאין בגדים. כי אף הפרים אינם נקראו "אותם".⁽²⁷⁾

רבי שמעון אומר: אותן מטמאין בגדים, אבלנית, נימוק הבשר, אין מטמאין בגדים.

מאי ביןיהם, מה הנפקה מינה בין תנא קמא לרבי שמעון?

אמר רבא, איבא ביןיהם דשוויה חרוכה. שנחרך הבשר, שהשיב כניתך הבשר, אבל עדיין אינם אף. לתנא קמא קירין ביה "אותם", ומטמא בגדים עד שייעשו אפר. ולרבי שמעון אין מטמאין בגדים כי משעה דשוויה חרוכה, לא מקרי פר.⁽²⁸⁾

אמר היה אבינו ודלמא רק במקומו משופך הוא דפליגי תנא קמא ורבי אליעזר בן יעקב. אבל לענין שיהא שם דשן קודם, גם רבי אליעזר בן יעקב מודה שצרכיך. אלא שהוא צריך גם שיהא מקומו משופך. ואם כן, אין ראייה שרבי אליעזר בן יעקב הוא החולק על רבי יוסי הגלילי.

תנו רבנן: השורף והמתעסך בצרבי שריפה מטמא בגדים. ולא המוציא את האור לצורך שריפה, ולא המסדר את המערבה לשריפה הפהה מטמא בגדים. תנא זה סובר כרבי שמעון, שאין מטמאין בגדים עד שיוצאה בהן האור.

ואיזהו השורף שמטמא בגדים? זה המופיע בשעת שריפה. כגון המהפק בבשר, והמשליך עצים, ומהפק והחotta בಗחלים.

ומבואר התנא: יכול אף מושגעשו האברים

הדרן על טבול יום

הקרבות שנקربים על גבי המזבח, וכך היה מקום לומר שגם העיסוק בדשן הפרים יטמא, כי אין אף גרידא, אלא מתיקיות בו מצות דשן. עיין בחוכחותיו ליטור זה.

28. לפי רשיי יומא סח א.

27. וימה בספר חידושים רבי אריה ליב [סימן לב] למה צרייך מיוטט ללמד שאפר הפרים אינו מטמא, והרי משנשרפו הפרים, נעשתה מצותן, שהיא שריפתם, ושוב אין כל עיסוק בהם שיכול לטמא. ותירץ, שמכוח מכמה מקומות, שלדשן הפרים הנשרפים יש דין דשן כמו בדשן